

er man derimod ikke i Stand til ved Tuberkulinprøve at faa afgjort Spørgsmaalene om, i hvilken Grad Sygdommen er til Stede eller paa hvilket Sted hos Dyret Sygdommen har sit Sæde.

Da den ved Sygdommen foraarsagede Forringelse af Dyrets Nyttewærdi imidlertid ikke alene er afhængig af, om Sygdommen er til Stede eller ikke, men tillige og sikkert endog væsentligt af Sygdommens Grad og Sted, turde Tiden endnu ikke være kommen for Staten til paa Grundlag af Tuberkulinprøver gennem Tvangsforanstaltninger at forsøge en Bekæmpelse af den heromhandlede Sygdom; dette maa blive en Opgave for Fremtiden, der da ogsaa maa afgøre, om Statskassen evner at bære de store Omkostninger, som utvivlsomt ville være forbundne med Gennemførelsen af saadanne Tvangsforanstaltninger, navnlig naar de indenfor et rimeligt Tidsrum skulle naa det Maal: at rense Landets Kvægbesætninger for Tuberkulosen.

Tuberkulinet aabner imidlertid Kreaturejerne Udgang til selv at forsøge at trænge Tuberkulosen ud af deres Besætning ved Tuberkulinets Anvendelse paa Opdrættet, saaledes at de Kalve, der have reageret, afsøndres fra de sunde Kalve og ikke anvendes til Tillæg; hertil kræves selvfølgelig, at Ejeren raader over saadant Staldlokale, at han kan gennemføre en streng Afsondring af den sunde Besætning fra den inficerede. At Foranstaltningen tillige medfører Udgifter, er selvfølgelig, men her mener man, at Staten kan træde hjælpende til, idet der af Statskassen ydes Ejeren en Understøttelse til Dækning af Udgiften til Anstæffelse af Tuberkulinet og til Dyrlægehjælpen. Til Gengæld maa Ejeren følge den af Ministeren givne Anvisning, for at man kan sikre sig, at Understøttelsen ikke ydes til ingen

Nytte, ligesom de ved Foranstaltningen indbundne Erfaringer maa blive tilgængelige for det Offentlige.

I Overensstemmelse hermed er Lovforslagets Hovedbestemmelse affattet.

Hertil er der føjet en Bestemmelse om, at Indenrigsministeren af Statskassen kan yde Støtte til de Kvægavlforeninger, der maatte anvende Tuberkulinprøven paa de faarede Dyr. Det er herved forudsat, at saadan Støtte kun vil blive ydet, naar Foreningen giver Sikkerhed for, at Raaringen foretages paa fuldt betryggende Maade.

Endelig har man ment, at Indenrigsministeren bør have Myndighed til at bestemme, at Dyre for at opnaa Præmie ved Dyrestuer, som støttes af Staten, maa medbringe Attest fra en Dyrlæge for, at de ere prøvede med Tuberkulin og have vist sig sunde. Skulde denne Myndighed blive benyttet, i hvilken Henseende man dog maa tage Forbehold paa Grund af, at man mangler Erfaring om Virkningen af det omhandlede Paabud, har man anset det rigtigt, at Ministeren sættes i Stand til at yde Tilskud til de ved Foranstaltningens Gennemførelse forbundne Udgifter.

Den Bevilling, som den foreslaaede Lov vil gøre nødvendig, har man troet at kunne ansætte til 50,000 Kr. aarlig. Medens de Kreaturejere, der ville forsøge at anvende Tuberkulinet paa deres Opdræt, bør have Sikkerhed for, at den til Understøttelsen deraf nødvendige Bevilling vil være til Regeringens Raadighed udover det enkelte Aar, staar man paa den anden Side her overfor et Forhold, der er uprøvet og som først ad Erfaringens Vej nærmere kan bestemmes, og man har derfor ment, at Loven bør indskræntes til at gælde for et kortere Tidsrum, hvilket man har foreslaaet sat til 5 Aar.